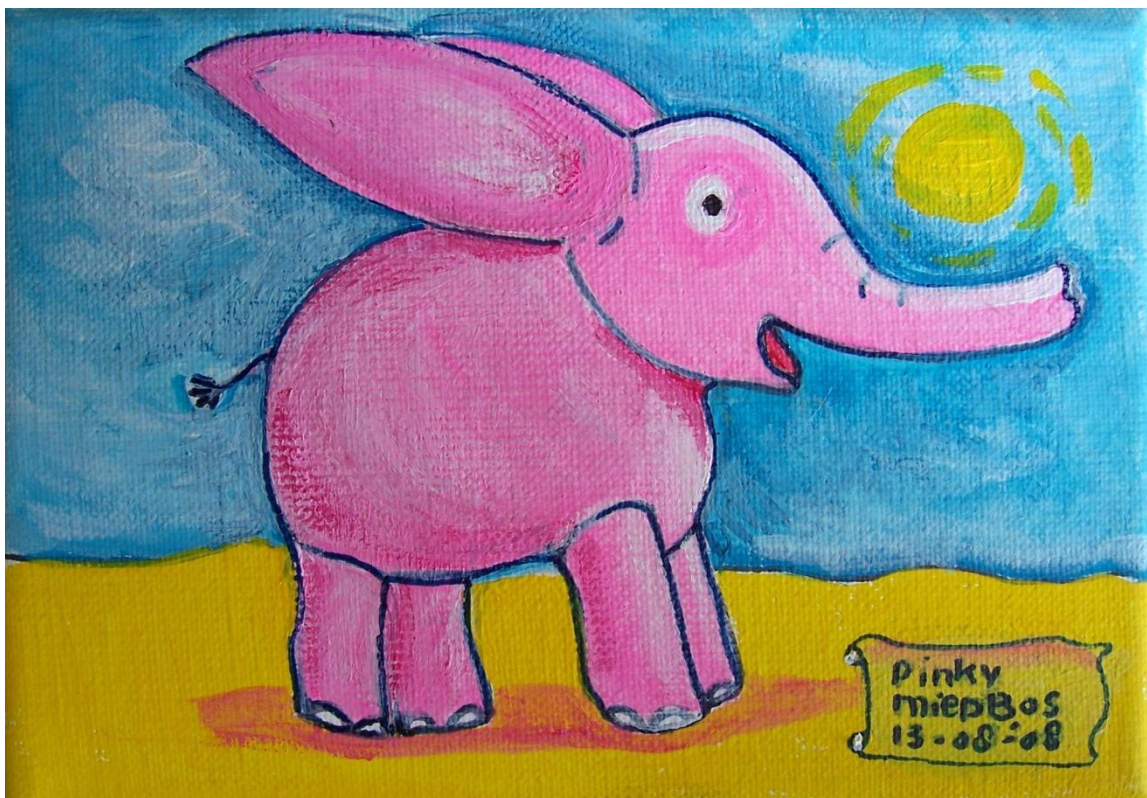

Pinky, het roze olifantje.

Door Miep Bos.

Voor Lily, en voor alle mensen die in hun hart altijd kind zijn gebleven.

ISBN/EAN: 978-90-812638-3-2

Eerste officiële uitgave, augustus 2009. © 2009 Miep Bos (tekst en illustraties). miep@miepbos.nl
Website: www.miepbos.nl www.gentechvrij.nl Foto Miep: Jan-Willem Bos. Uitgeverster: Miep Bos, Lelystad, Nederland.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Pinky, **het** roze olifantje.

Door **Miep Bos**

Uitgeverij Miep Bos, Lelystad 2009

De weg naar Koning Luna en Koningin Luneia, blz. 10.

Pinky, het roze olifantje.

Inhoud

Hoofdstuk 1	Pinky	blz. 6
Hoofdstuk 2	De Holle aarde, het huis van Takkie	blz. 7
Hoofdstuk 3	Bij de Takkianen	blz. 8
Hoofdstuk 4	Koning Luna en Koningin Lunea	blz. 10
Hoofdstuk 5	De reis	blz. 12
Hoofdstuk 6	Op de top van de berg	blz. 12
Hoofdstuk 7	De wijze Rajamya	blz. 15
Hoofdstuk 8	Naar de VoedLab mensen	blz. 18
Hoofdstuk 9	Weer thuis	blz. 20

Pinky en Pieter.

Hoofdstuk 1

Pinky.

Weten jullie wie Pinky is ? Nee? Ik zal het jullie vertellen. Het is een stoere, dappere roze olifantje. Zijn avonturen staan in dit boek. Luister maar.

Pinky woonde in de speelgoedwinkel in de grote stad, tot dat hij gekocht werd door de vader van Pieter. Pieter was jarig en Pinky was het verjaardagskado. Toen Pinky, Pieter voor het eerst zag, wist hij zeker, dat ze dikke vrienden zouden worden. Pinky woonde voortaan met Pieter bij pappa en mamma in het grote huis.

Dat grote huis stond in het midden tussen twee bloeiende bomen. Het was een prachtig gezicht. De vogels zaten graag in de bomen. Ze waren lekker hoog en dus zaten de vogels veilig op de takken.

Pieter was heel blij met Pinky, de eerste keer dat ze elkaar ontmoetten liet hij hem gelijk alles zien: zijn kamertje met zijn speelgoed- autootjes en het vloerkleed waar wegen en huizen op getekend waren, zodat hij met zijn auto' s door dat stadje kon rijden.

Pinky was verdwaald!

De volgende dag ging de hele familie naar het strand, Pinky ging natuurlijk ook mee. Pappa zette de tent op.

Ze speelden de hele dag op het zand en Pieter begroef Pinky tot zijn hoofd en slurf in het zand, ze hadden veel plezier.

Pinky, het roze olifantje.

Mamma riep dat er broodjes en drinken in de tent stonden en daarom liet Pieter, Pinky alleen op het strand achter, hij zat toch veilig vast onder het zand, dacht hij.

Terwijl de familie in de tent lekker zat te eten, kwam er een grote vloedgolf, die Pinky meenam naar zee. Het gebeurde zo snel dat Pinky eerst niet snapte wat er gebeurde. “Pieter, pappa, mamma”, riep hij benauwd, maar hij zag alleen maar water en nog eens water. Arme Pinky!

Het was al donker toen een grote vriendelijke golf hem eindelijk weer aan land spoelde.

Pinky was heel moe, nat en verdrietig. En dit strand kende hij niet, het was omzoomd met hoge spitse bergen. Hij stond op en liep in de richting van de bergen. Nu begon het ook nog eens een keer te donderen en bliksemen, dit was geen geluksdag voor hem!

Eindelijk kon hij de bergen bereiken voor het heel hard begon te regenen.

Hij kroop door een smalle opening in een warme ruimte, binnen in een berg. Gelukkig gaf die ruimte hem een veilig gevoel.

Zuchtend ging hij op wat stro, dat daar lag zitten. Maar hij had dat nog niet gedaan, of hij hoorde; “Auw, auw”. Wat een stokje leek, bleek een klein, dun ventje te zijn, dat hem boos aankeek.

“Wat doe je nu”, vroeg het mannetje boos, “Je moet mij niet pletten!”

“O sorry”, zei Pinky, “Dat was zeker niet de bedoeling, ik was zo moe en” ... Daarna vertelde hij hem het hele verhaal en dat hij zo naar huis verlangde. Het grappige ventje kreeg medelijden met hem. “Ik heet Takkie” sprak hij, “Ik kom uit de Holle Aarde en ben hier op bezoek.”

En zo gebeurde het dat Pinky en Takkie, vrienden werden. En Takkie beloofde Pinky, dat hij zijn best zou doen om het huis waar Pieter, pappa en mamma woonden weer terug te vinden.

“We gaan eerst maar wat slapen” zei Takkie, nadat hij Pinky wat vruchten en water had gegeven als eten en drinken. En dat deden ze.

Hoofdstuk 2

De Holle Aarde, het huis van Takkie.

De volgende morgen stond de zon al hoog aan de hemel. Takkie en Pinky werden wakker en Takkie ging voor het ontbijt zorgen. Hij verzamelde wat hout en stookte een vuurtje. Hierop legde hij wat schelpen, waar hij vruchten in legde. Die werden door het vuurtje lekker warm. Het was eten en drinken tegelijkertijd.

Pinky was nog wel bedroefd, en hij miste Pieter, maar gelukkig had hij Takkie ontmoet en die was een echte vriend.

Ze hadden hun buik rond gegeten. Daarna vertelde Takkie, dat zij naar zijn land zouden reizen, in de aarde. Dat land heette “de Holle Aarde” en was heel erg diep onder de grond. Daar kenden ze het adres van een heel wijze man, en die zou ze vast de weg terug kunnen wijzen naar het huis van Pinky.

Takkie ging een ruimte in door een nauwe spleet. Daarna kroop hij door een groot gat, de toegang tot het binnenste van de berg, Pinky ging gelijk achter hem naar binnen.

Daar stond een soort slee, het leek op een oude stofzuiger met drie deuren aan beide kanten en een paar ramen. Er zat achter een grote ventilator in en een rood achterlicht. Vóór was een grote lamp op de kegelvormige neus aangebracht. In de aarde kan het erg donker zijn. Bovenop zaten nog meer ventilatoren, maar die waren ingeklapt en bedoeld om te kunnen vliegen. De glijders waren uitgerust met magneten. Ze deden de deuren open en gingen er in zitten. De slee zoefde gelijk weg, heel diep de aarde in. Pinky begreep niet hoe zo iets zomaar van zelf kon bewegen. "Het is simpel, zei Takkie, Het is nulpuntenergie, wat je zelf opwekt, het kan wel tot 500 paardenkrachten gaan, als je in de slee gaat zitten." Maar Pinky snapte er toch niets van. Na een kwartiertje zoeven in de slee, kwamen ze onder een prachtige poort door. Hij leek wel van goud!

Hoofdstuk 3

Bij de Takkianen.

Takkianen zijn kleine, dunne mensen. De langsten zijn 75 cm. Ze hebben soms 8, 9 of 10 vingers. Het is een schuw volk. Ze zien er uit als Takkie, dun óf dik óf als mensen zoals wij, maar dan kleiner. Ze willen niet, dat de mensen die op de aarde leven hun steden in de aarde zullen ontdekken. Ze zijn heel vredelievend en doen veel voor het milieu.

Ze gleden een leuke kleine stad binnen. Het leek wel uit een sprookje te komen. Veel huizen hadden torens en een balkon en veel deuren zaten op de tweede of derde verdieping.

Het was net of de zon onder de grond gewoon scheen. Takkie wees naar de grote spiegels die hier en daar opgehangen waren, daar kwam het zonlicht vandaan.

Om hen heen zoefden grappige mensen, op een plat vierkant bord door de lucht. Sommigen leken op Takkie, maar anderen weer niet.

Een hartelijke vrouw, kwam met open armen op Takkie afgerend. Haar blozende wangen leken net appels. "Lieve Takkie, welkom thuis! Je moet gelijk naar Koning Luna en Koningin Lunea gaan, zij hebben om je gevraagd. Kom je daarna naar huis, ik heb je lievelingseten klaargemaakt".

"Dag lieve Mamsie, Takkie omarmde zijn moeder stevig. Kijk dit is Pinky, hij ging op mij zitten in de grot bij de zee". "Foei, Pinky", zei ze lachend, terwijl ze Pinky een grote knipoog gaf. "Maar daar kan mijn Takkie wel tegen, hoor!" lachte ze. "Maar Koning Luna en Koningin Lunea wachten, ga maar snel!"

De moeder van Takkie.

Hoofdstuk 4

Koning Luna en Koningin Luneia.

De slee gleed in razende vaart naar de rand van de stad. Soms leek het wel of de slee vloog, hij zoefde nl. boven de weg. Daar had je de akkers en de bossen en daar de heuvels. En op een van die heuvels stond het kasteel van Koning Luna en Koningin Luneia.

Het was een prachtig gebouw met duizenden torens en gehakkelde randen. Overal groeiden rozen en andere mooie bloemen, en er stonden bloesembomen en bomen met de heerlijkste vruchten eraan. En er was een prachtig park omheen.

De ophaalbrug werd neergelaten zodra de slee in zicht van de wachters kwam. Ze gingen in de houding staan en lieten de slee passeren.

Voort ging het onder de prachtige toegangspoort door, de binnenplaats op. Daar stopte de slee.

Een grote man met een soort pofbroek aan en een tulband op het grote kale hoofd kwam op Pinky en Takkie toe. Hij maakte een diepe buiging en sprak met een zeer lage stem:

“Koning Luna verwacht jullie in de grote zaal”. Hij nodigde de vrienden uit een wachtkamer binnen te gaan, waar thee en sap klaarstonden.

Na een poosje zwaaiden de dubbele deuren open en konden ze de grote zaal betreden.

Daar zat Koning Luna op zijn grote, hoge troon, maar ze hoefden niet te buigen, de goede Koning kwam van de troon af en begroette ze als vrienden. Koningin Luneia was naar haar duiven toe in de paleistuin. De duiven namen altijd brieven mee voor de wijze Rajamya.

“Takkie, wie heb je meegenomen, en weet hij van de opdracht die je weldra voor mij zult vervullen?”

“Dit is Pinky, sprak Takkie, ik heb hem in *De – Grot- Die- De- Werelden- Verbindt* gevonden, hij is verdwaald en ik weet ook niet waar hij woont en hoe je daar zou moeten komen”.

“Daar weet ik wel raad op, sprak Koning Luna vriendelijk, ga naar de wijze Rajamya in het Morgenland, die beschikt over bijzondere gaven en helpt altijd iedereen die daarom vraagt. Ga zo spoedig mogelijk naar hem toe. “

En vergeet niet de lege juten zak mee te nemen, die is bestemd voor de Wijze Rajamya, die daar iets heel kostbaars in zal doen voor de mensen die nu afhankelijk zijn van het VoedLab, arme mensen, aan hun leed moet zo spoedig mogelijk een eind komen!” En een kleine koffer helpt bij alle tegenslag die jullie maar tegen mogen komen. Doe in stilte een goede wens en sluit daarbij je ogen. Maak daarna de koffer even open en dicht, dan zullen jullie snel geholpen worden!” Maar let op, alleen goede wensen mogen worden uitgesproken.”

Na Koning Luna heel hartelijk bedankt te hebben renden Takkie en Pinky met de koffer en de zak, zo snel als ze konden naar de slee. Ze zoefden daarmee maar de moeder van Takkie en aten zo veel ze lusten van het lievelingseten dat Takkies mamma speciaal voor de vrienden had klaargemaakt. Het was erg lekker. Tenslotte namen ze afscheid van “Mamsie” en met de slee gingen ze weer in een sneltreinvaart terug naar *De- Grot- Die- De- Werelden- Verbindt*!

Pinky, het roze olifantje.

Koning Luna.

Koningin Luneia.

Pinky, het roze olifantje.

Hoofdstuk 5

De reis.

De wijze Rajamya, woonde in het Morgenland. Hij woonde alleen op een bergtop waar nooit iemand kwam. Dat was ook heel moeilijk, want dan zou je moeten kunnen vliegen of de steile wand van de berg moeten bedwingen. Dat was nog nooit iemand gelukt! Als je hem iets wilde vragen, kon je je brief aan de postduif meegegeven, die onderaan de berg woonde.

De slee trok door heuvels en dalen, ze passeerden bergtoppen met sneeuw, die gloeiden van de oranje fel gekleurde ondergaande zon, ze gingen door diepe oerwouden en over kale vlakten, tot ze eindelijk het Morgenland bereikten.

Bij de grens moesten ze hun paspoort laten zien. Dat was een probleem, want dat hadden ze niet!

Takkie maakte snel de koffer van Koning Luna open en dicht, deed een wens, door even zijn ogen te sluiten. Hij deed de koffer weer open. Daar kwamen twee paspoorten uit rollen!

Ze lieten deze zien en mochten gelijk doorglijden.

Natuurlijk hadden ze dorst gekregen en honger van de lange reis. Gelukkig was aan de voet van de berg een herberg, een leuk huisje met een scheefgezakt dak, waar ook de postduiven van Koningin Lunea en ruim hok tot hun beschikking hadden om uit te rusten van de lange reis, voordat ze weer terugkeerden naar huis.

De waard was heel vriendelijk. Hij bracht ze allerlei gezonde etenswaren waar ze van opknapten.

Dan gaf hij de laatste schotel aan Pinky terwijl hij vroeg: "En waar gaat de reis naartoe?"

"Naar de wijze Rajamya" antwoordde Takkie. De waard werd lijkbleek. Hij stamelde; "Maar, maar..., niemand heeft ooit de wijze Rajamya kunnen spreken! Iedereen, die probeerde de berg te beklimmen, heeft gefaald en kwam nooit weerom!"

Hoofdstuk 6

Op de top van de berg.

Takkie en Pinky lieten zich niet bang maken. Zij hadden de slee bij zich en die bleek erg hoog te kunnen vliegen, zodra Takkie even in stilte hun wens om naar Rajamya te gaan, had uitgesproken!

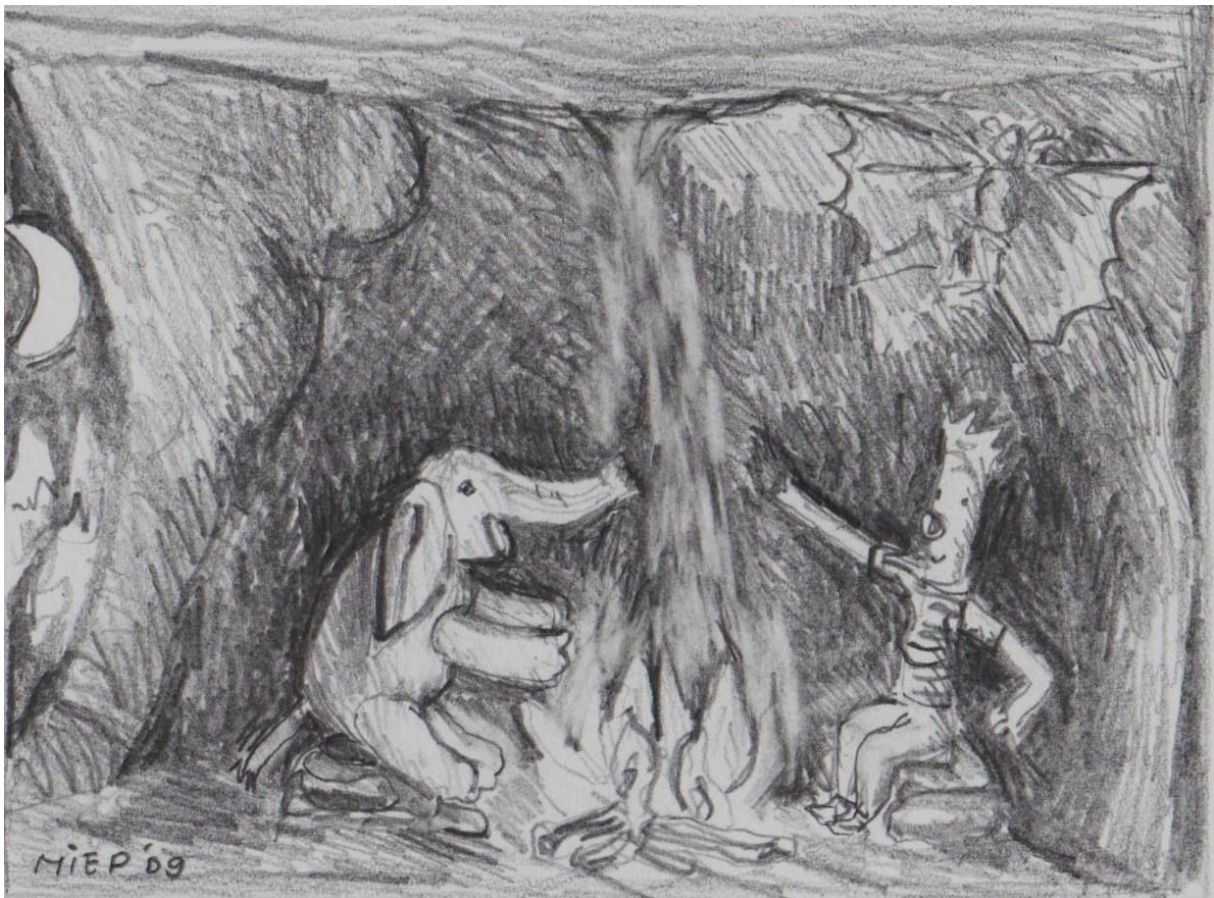
Het duurde dan ook niet al te lang voor ze op de top van de berg aankwamen. Maar waar woonde de wijze Rajamya? Hij had geen voordeur en geen bel, hij woonde immers in een grot?

Plotseling schoot er een klein dier voorbij, het leek op een egel met een geruit jasje aan. Hij draaide zich plotseling om en sprak; "Daar waar de tweelingzusters staan in de razende storm, daartussen woont de Wijsheid", daarna verdween hij pijlsnel in een gat in de grond.

Even later stak er een vreselijke storm op, donder en bliksem maakten van de berg een spookberg, regen kletterde op de twee vrienden neer. Gelukkig was er een grot waarin ze konden schuilen. Er lagen wat takken en daarmee maakten ze een vuurtje.

Er zat niets anders op dan te wachten tot de storm voorbij zou gaan.

Pinky en Takkie starden in de vlammen ze vertelden elkaar verhalen van vroeger, het was erg gezellig ondanks het slechte weer. Plotseling kreeg Pinky een idee. "De tweelingzusters! Dat moeten die twee bergen daar in de verte zijn!" En Rajamya is de Wijsheid!" vulde Takkie aan. Nu begrepen ze dat ze het adres van Rajamya hadden gevonden. Maar, hoe gaat het verder? Dat ga ik je nu vertellen.

In de grot bij het lekkere warme vuur.

Takkie en de egel.

Hoofdstuk 7

De wijze Rajamya.

De twee besloten in de grot te overnachten en te wachten tot het beter weer werd. De volgende ochtend was het stralend weer, na wat gegeten te hebben, van de bessen die ze hadden geplukt en waar ze van wisten dat ze niet giftig waren, gingen ze naar de tweelingzusters toe, twee hele hoge toppen die er precies hetzelfde uitzagen.

Het was nog een hele reis, maar de slee schoof onverdroten voort. Op een gegeven moment doemde een prachtig landbouwgebied op, met de meest gave en grote gewassen. Daarna volgde een uitgestrekt gebied met allerlei vruchtbomen. De amandel-, kersen-, appel -en perenbloesems bewogen zachtjes in de wind. Bijen vlogen af en aan.

Zij vielen van de ene verbazing in de andere, hoe konden, op deze hoogte zoveel gewassen ongehinderd groeien en bloeien?

Tenslotte kwamen ze bij een kronkelig pad dat de berg op voerde. Ze zetten de slee neer en begonnen aan de klim. Na ongeveer een half uur kwam er een rotsspleet in zicht. Daar kropen ze doorheen en zagen een man in een grot op de grond zitten. Het was de wijze Rajamya. De twee vrienden gingen de grot binnen.

De man had zijn ogen gesloten en gebaarde dat ze moesten gaan zitten. Hij sprak niet. Pinky en Takkie deden vanzelf hun ogen dicht. Na een poosje zo gezeten te hebben, wat ze, tot hun verbazing best prettig vonden, klonk de stem van Rajamya in hun hoofd.

Hij vertelde de vrienden, twee keer per dag even de ogen te sluiten en de stilte te horen, dit zou ze helpen de juiste antwoorden te krijgen op al hun vragen. Daarna gaf hij de twee knapen een opdracht. De opdracht luidde; "Ga met de zaden die ik je mee zal geven naar de mensen die alleen nog voedsel kunnen eten van het VoedLab".

Laat die mensen zien hoe je zaad in de grond stopt en leer ze het volgende plantlied:

"De mens plant met zachte handen de zaden,

Maar het zachte zonlicht laat ze groeien,

en het zachte maanlicht geeft ze rust.

Zachte regen geeft ze sap.

Zachte wind geeft buigzaamheid,

Dit zachte lied geeft gezondheid,

Bijen verzamelen het stuifmeel,

en de Liefde laat het levenswiel draaien.”

Rajamya zong het prachtige lied dat bedoeld is om alles natuurlijk en liefdevol te laten groeien. Daarna moesten Pinky en Takkie het lied nazingen, al gauw hadden ze de melodie te pakken. Tenslotte legde Rajamya uit, wanneer de VoedLab mensen het lied moesten zingen.

De twee vrienden vielen daarna in een diepe slaap. Toen ze wakker werden, stond er een groot bord met de meest verrukkelijke spijzen en een beker met heerlijk sap voor hen.

Na gegeten en gedronken te hebben, voelden ze dat ze extra krachten hadden kregen om anderen te helpen en wilden Rajamya bedanken. Maar waar ze ook keken, er was geen wijze man meer te bekennen. Hij was verdwenen.

De meegebrachte juten zak stond tegen de rotswand. Ze keken er in: er zat zaad in. Dat moesten ze dus meenemen en uit gaan delen.

Het was stralend weer toen ze uit de grot kwamen. Ze plukten wat bloemen en legden die voor de opening van de grot neer, als dank voor alles wat Rajamya hen had gegeven.

Daarna ging het in een vaart naar beneden, de slee stond nog trouw op ze te wachten.

Er zat achter een grote ventilator in en een rood achterlicht. Vóór was een grote lamp op de kegelvormige neus aangebracht. Blz. 8 Hier zie je hem onder de grond, het is TAK 12. Er zijn er nl. meer.

De wijze Rajamya.

Hoofdstuk 8

Naar de VoedLab mensen.

De slee stopte in een stad die er vies groen, grijs en goud uitzag. De mensen zagen er net zo uit, hun hoofden waren groen en er groeiden antennes op hun hoofd en oren. Het enige wat ze zeiden was: “Kopen, nu kopen, lekker VoedLab voedsel, stapelt zo lekker, gauw klaar! In het winkelwagentje, dat ze voortduwden, lagen inderdaad vierkanten tomaten, pompoenen, kersen, etc. “Hoe kan dat?” vroegen onze vrienden aan een VoedLab-moeder en VoedLab-kind, waar mee ze gingen praten. “Komt uit Franky’s Voedsellaboratorium, lekker stapelen, netjes in de kast, gauw klaar!” Ze wees met haar dunne handje naar een enorm complex waar met grote knipperde neonletters “FRANKY’S VOEDSEL-LABORATORIUM” op stond. Dit is niet normaal, dachten Pinky en Takkie.

Ze handelden snel; ze staken hun handen in de juten zak van Rajamya pakte een beetje zaad en strooiden dat overal waar maar een stukje braakliggende land was. Het zaad kwam onmiddellijk op, zodra ze het liedje dat zij van Rajamya hadden geleerd, zongen. Overal verschenen de mooiste bessenstruiken, vruchtbomen en gezonde gewassen. En de bijen kwamen ook weer, die je lang niet meer had gezien in deze trieste, akelige stad.

De VoedLab mensen gingen er verbaasd omheen staan. Takkie en Pinky plukten de heerlijk zoete vruchten en deelden ze uit. De zielige VoedLab mensen namen een hap en de normale roze kleur kwam weer terug in de gezichten, na de tweede en derde hap vielen de antennes af. Er verscheen nu een glimlach op de gezichten, alsof de zon plotseling doorbrak! Het was prachtig om te zien.

Toen een grote groep VoedLab mensen genoeg gegeten had, gingen ze recht op het grote fabrieksterrein af, waar “FRANKY’S VOEDSEL-LABORATORIUM” stond. Bovenop het dak stond een grote zender, die gaf de arme mensen de opdracht alleen de producten van het VoedLab te kopen. Maar die werkte niet meer nadat alle antennes van de hoofden en oren waren gevallen.

Voor de politie die in aller haast door het gemeentebestuur en de eigenaar F. Frankenstein van het VoedLab waren gewaarschuwd, iets konden doen, hadden de getergde bewoners de inhoud van het gehate laboratorium al volledig naar buiten gesleept. Vierkante tomaten, meloenen en ander voedsel dat mismaakt en giftig was werd massaal op de grond gesmeten. Je wist niet wat je zag! Daarna dansten de mensen massaal over het slechte voedsel heen. Ze klommen op het dak van het bijgebouw en trokken de zender om. Tenslotte joegen ze de eigenaar en zijn personeel, mannen en vrouwen in witte jassen, de zogenaamde “verknutselaars”, die het voedsel verknutseld hadden, massaal weg. Ze zorgden dat ze wegwamen en niemand heeft ze ooit nog gezien.

Daarna ging een woedende menigte naar het stadhuis en eiste het aftreden van de hele gemeenteraad, de burgemeester voorop, omdat zij wisten dat het voedsel niet deugde en daardoor de mensen, de dieren, de insecten (de bijen waren allang helemaal weg) de bodem en het milieu volledig verpest en vergiftigd waren in hun gemeente. Terwijl zij niets deden om het te stoppen en de bevolking te waarschuwen, nee, zij hadden er juist aan verdiend! Zij werden door de menigte door de stadspoort gejaagd, het grote donkere woud in. Zij mochten nooit meer terugkomen.

Daarna was er een groot feest met Pinky en Takkie als eregasten. Het zaad, dat nog in de juten zak zat, werd eerlijk verdeeld.

De zielige VoedLab mensen.

Hoofdstuk 9

Weer thuis.

Het was nu weer heel gezellig in die stad, die niet langer goor en grauw was. Bomen en struiken bloeiden en groeiden weer volop, de vogels zongen hun hoogste lied in de mooie bomen, die prachtige vruchten droegen en Pinky en Takkie werden erg verwend. Ze bleven er een jaar.

Maar op een dag kreeg Pinky toch heimwee naar Pietertje en de twee vrienden besloten de weg naar huis te zoeken. Daarom deden ze wat Rajamya had gezegd: ze sloten even de ogen en vroegen om de weg naar huis.

Toen kregen ze het idee in hun hoofd over het grote meer te varen en een aardig visser bood ze daar aan, ze in zijn boot weg te brengen, voorbij de grote bergen. Ze lieten de slee bij het meer achter in het botenhuis, zodat Takkie daar later weer mee naar huis kon gaan. Pinky vond het heerlijk op het dek te staan en de wind over zijn velletje te voelen, zijn lange oren wapperend in de wind. Maar Takkie was zeeziek en bleef in de kajuit.

Na een reis van een dag kwamen ze aan land. Het leek erg veel op het strand waar zijn vriend Pieter en zijn familie Pinky hadden achtergelaten. Alleen was het nu winter en lag er natuurlijk niemand op het zand.

Takkie veranderde zichzelf plotseling in een echte wandelende tak. Pinky vroeg waarom hij dat deed, en toen zei hij dat hij zich wilde vermommen omdat de gewone mensen in de stad van Pieter hem anders raar zouden vinden.

Daar kwam plotseling een ooievaar en wilde Takkie als lekker hapje opeten. “Dat heb je er nu van!” riep Pinky en tegen de ooievaar schreeuwde hij: “Wil je mijn vriendje wel eens loslaten?” Toen zag de ooievaar pas dat het de vrienden waren die de VoedLab mensen hadden gered en maakte haar excuses. “Al, goed, zei Pinky, maar dan moet jij ons naar het huis van Pieter brengen”! Dat vond de ooievaar best, zij wist inderdaad de weg naar het huis van Pieter en met op haar rug Pinky en Takkie vloog ze recht op de tuin van Pieter af.

Daar cirkelde zij twee keer overheen om goed te zien of dat de juiste tuin was.

En daar beneden stond de vader van Pieter onkruid tussen de tegeltjes uit te trekken!

De ooievaar schudde twee keer met haar lijf heen en weer en de vrienden kwamen in een boogje op het tuinpad terecht. “Bedankt, hoor, ooievaartje!” riepen ze en zwaaiden haar na tot ze nog maar een stipje in de blauwe lucht was. Pinky was weer thuis! Takkie werd binnen weer zichzelf (daar konden weinig mensen hem zien) en ontmoette de hele familie.

Het weerzien was ontroerend, Pieter knuffelde Pinky bijna fijn. En diezelfde avond was er een groot feestmaal, ze zaten allemaal in de tuin: pappa, mamma, Pieter, Pinky en Takkie. Ze aten, praatten en lachten tot het ochtendgloren. En dit is dan het

EINDE van dit verhaal.

Het VoedLab van Franky Frankenstein.

Pinky en Takkie op weg naar huis.

De papa van Pieter is onkruid aan het wieden in de tuin.

Pinky, het roze olifantje.

Pinky, **het** roze olifantje.

Door **Miep Bos**

Lees ook van **Miep Bos**:

Recept voor een markttoelating, december 2007.

<http://www.gentechvrij.nl/plaatjesgen/2007boekmiepbosreceptvemarkt16ok2dec.pdf>

Worries of a Dutch housewife about GMOs, December 2007.

<http://www.gentechvrij.nl/plaatjesgen/2007bookmiepbosworriesofahdec16goed.pdf>

www.miepbos.nl

www.gentechvrij.nl

Pinky, het roze olifantje.

Door Miep Bos

Pinky, het roze olifantje, is een sprookje voor de nieuwe tijd. Pinky verdwaalt, omdat een grote golf hem meeneemt naar een ver land. Een avontuur, dat hij niet gauw zal vergeten. Natuurlijk helpt zijn vriend Takkie hem weer terug te keren naar huis. Een hoopgevend, geruststellend, hedendaags sprookje.

Foto: J.W. Bos

Miep Bos is moeder, lerares tekenen, kunstenaar, schrijfster, uitgeefster, webmaster en hoedster van ons milieu, in het bijzonder van ons voedsel. Zij is de woordvoerder van *The European GMO-free Citizens*. Haar websites www.miepbos.nl en www.gentechvrij.nl zijn vanaf 1996 op internet te vinden. Haar andere websites zijn: www.nanotechvrij.nl en www.wolmanzouten.nl

ISBN/EAN: 978-90-812638-3-2